

HE LLEGIT
NO SÉ ON

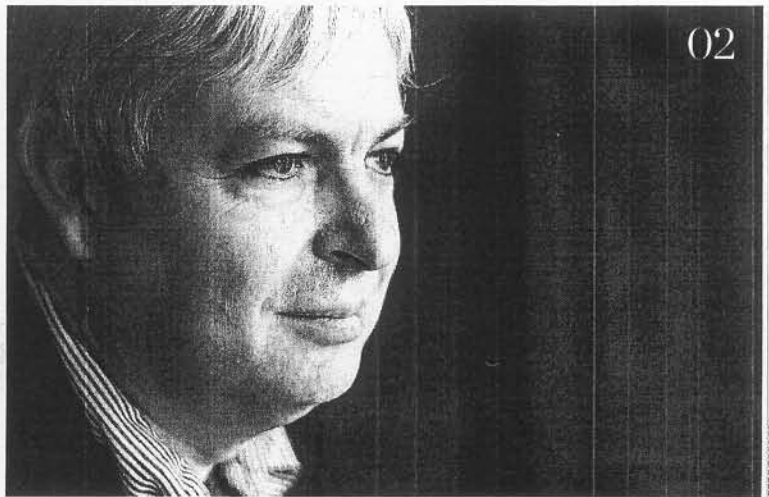

EVA PIQUER

I a la verge més jove
li vindrà llet al pit

FRANCESC MELCÓN

02

PERE TORDEJA

01

Que l'onada siberiana ens agafi confessats, amb els deures fets i amb els versos apresos. Primavera d'hivern, primavera d'estiu, i tot és primavera...

Ni tot està per fer ni tot és possible ni és quan dormo que hi veig clar

El millor vers de la poesia catalana, segons els lectors de l'ARA, és "tot està per fer i tot és possible", de Miquel Martí i Pol. I jo que me n'alegro: en aquest hivern de desànim crònic i fred siberià ja va bé que ens encomanem a missatges positius en lloc d'enfonsar-nos encara més en la misèria.

Que tot està per fer i tot és possible és un lema tan optimista com fals, sobretot si no vam néixer ahir. "Que alguna cosa hem fet/i tot ja no és possible", apunta Vicenç Villatoro. Té raó: hem viscut i, doncs, alguna cosa hem fet. Com que ja hem recorregut part del camí i som conscients que hi tenim poc o molt a perdre, les possibilitats han deixat de ser infinites. Són les normes del joc: cada decisió que prenem implica certes renúncies. No pas renúncies absolutes, tampoc: si esmolem la lupa i ens hi fixem bé, descobrirem que el ventall d'opcions possibles és molt més ampli, i molt més atractiu, del que es veu a simple vista.

Com a país sense estat (ni aeroport, ni aerolínia, ni pacte fiscal, ni dret a decidir...), si que sembla massa sovint que ho tinguem tot per caminar, perquè som presoners

d'aquell vici tan nostrat de fer una passa endavant i catorze endarrere. Aquí, més que omplir-nos la boca dient que tot està per fer i tot és possible i és quan dormo que hi veig clar (jo hi veig clar quan em dutxo), convindria que aparquéssim la poesia, ens espolséssim la son de les orelles i ens poséssim a fer coses d'una vegada. Ni que fos en prosa, tu.

Si agrades al poble, els crítics et menyspreen, aquí i a mig món

Martí i Pol (com Salvat-Papasseit, i molt més que Foix) és un poeta popular. Ergo: no espereu que se'l rei-

vindiqui des d'això que en diem l'alta cultura. La setmana passada, a l'esplèndid homenatge a Josep Maria de Sagarra al Palau de la Música, el públic recitava en veu baixa les paraules que els actors deien a l'escenari. La gent se sabia Sagarra de memòria, sí. Si corria per allà algun elitista despistat, segur que va patir de valent (i uns quants contemporanis de l'homenatjat es devien recargolar dins la tomba). No falla: el preu de saber arribar als lectors és el desdeny mesquí dels qui no tenen ni punyetera idea de com arribar-hi. És un fenomen universal. Ho confirmo llegint una entrevista de Kiko Amat al britànic Jonathan Coe (Birmingham, 1961), que ha publicat a Anagrama *La espantosa intimitat*

01
L'ARA
NOVEL·LISTA
LLUÍS
LLACH, AMB
EL POETA
MIQUEL
MARTÍ I POL.
EL 1993

02
JONATHAN
COE
ENCAIXA
COM POT EL
MENYSPREU
DELS
CRÍTICS
ANGLESOS

03
MAURIZIO
DE GIOVANNI
RECREA EL
NÀPOLS
DELS ANYS
TRENTA EN
UNA SÈRIE
DE 4 LLIBRES

de Maxwell Sim. "L'establishment literari anglès menysprea els meus llibres per la barreja de gèneres que exhibeixen -admet Coe-. En concret, per la forma en què combino elements de la cultura popular, ignorant deliberadament la diferència entre alta i baixa cultura. Crec que és això el que els crítics no poden suportar, encara que a molts lectors sembla que els agrada". Jonathan Coe es nega a donar per bona cap altra hipòtesi: "Sempre existeix l'explicació alternativa: que els meus llibres no són gaire bons (i si tenen èxit a Europa és gràcies a uns traductors excel·lents), però prefereixo descartar aquesta opció".

Ja és primavera al Nàpols desordenat del comissari Ricciardi

El nou llibre de Xavier Bosch, *Homes d'honor*, arrenca amb una cita de Roberto Saviano: "Barcelona és una Nàpols ordenada". El Nàpols desordenat el trobem a les novel·les de Maurizio de Giovanni, que mesclen amb encert història d'amor i relat policíac. La Campana ja va publicar *L'hivern del comissari Ricciardi*, i aquest febrer gèlid ens fa arribar *La primavera del comissari Ricciardi*. Mentre camina cap a la prefectura, en Ricciardi (que té el do d'escoltar els morts) pensa que la primavera canvia les ànimes. I jo miro de reüll el calendari. Tal com pinta el que queda d'hivern, a la primavera del 2012 se li gira feina. ➤

03

ARA